

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 1987. december 31.
(este)**

Cseri Kálmán

MEDDIG, URAM?

Alapige: 13. zsoltár

Az éneklőmesternek, Dávidnak zsoltára. Uram, meddig? Végképp elfeledkezel rólam? Meddig rejtetted el arcodat tőlem? Meddig hordozzak még gondot a lelkeimen, bánkódjak szívemben naponként? Meddig hatalmaskodik az én ellenségem rajtam? Nézz ide, felelj nekem, Uram, Istenem. Világosítsd meg szemeimet, hogy el ne aludjam a halálra, hogy ne mondja ellenségem: legyőztem őt, háborgatóim ne örüljenek, hogy tántorgok, mert én a te kegyelmedben bízom. Örüljön hát szívem a te segítségednek, hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem.

Imádkozzunk!

Örökkévaló és mindenható Istenünk, mennyei Édesatyánk. Szeretnénk most szintén ezt vallani: „bölcs a te végezésed, ha áld, ha sújt karod.” Olyan sok áldást kaptunk ebben az évben sokszor úgy, hogy észre sem vettük, elmentünk ajándékaid mellett hálátlanul. Szeretnénk most megköszönni mindazt a jót, amit adottál. És szeretnénk megköszönni a próbákat is.

Bocsásd meg, ha a próbák idején lázadtunk ellened, vádoltunk téged, bocsásd meg, ha a megbántottuk isteni szent felségedet hitetlenségünkkel. Bocsásd meg, ha sok mindent számon kértünk és követeltünk. Bocsásd meg, ha ilyen keserűséggel vagyunk itt most az utolsó este is.

Könyörülj rajtunk, és engedd ezt ma felismernünk, hogy csakugyan bölcs a te végzésed, akár áld, akár sújt a te karod. Segíts el arra a bizonyosságra, hogy tőled fogadhatjuk el az áldást is, a próbatételt is, és amíg azt tőled fogadjuk, és amíg téged szeretünk, addig mind a kettő javunkat munkálja.

Segíts el erre a bölcsességre, erre az emelkedettségre. Szeretnénk most a te világosságodba állni és úgy visszatekinteni az elmúlt esztendőre. Amit nem értünk, szeretnénk tőled kérdezni. Taníts meg bizalommal hozzád fordulni és téged kérdezni, akinél minden kérdésünkre ott a válasz, akinél minden nyomorúságunkból van szabadulás.

Könyörülj rajtunk, és úgy beszélj velünk igéden keresztül, hogy az hitet támaszson bennünk, vagy megerősítse, újraélessze megfáradt hitünket.

Ajándékozz meg ennek az évnek az utolsó estéjén is önmagaddal, Szentlelkeddel, teremtő, formáló, tisztító igéddel.

Ámen.

Igehirdetés

Az esztendő utolsó estéjén helyesen tesszük, ha megpróbáljuk összegezni a mögöttünk levő időszaknak az eseményeit. Mennyi minden történt ez évben! Sok mindenre már nem is emlékszünk, pedig érdemes lett volna azokat az eseményeket megőrizni magunkban. Sok minden meg elevenen él bennünk most is, pedig helyesebb lett volna elfelejteni.

A hívó ember visszatekintését mindenekelőtt a hálaadás jellemzi. Nyilván nem tudjuk felsorolni, hogy mi-mindenért adhatunk hálát ma este Istennek. Vannak olyan családok, amelyekben az idén született gyermek, és boldogan áldják érte Istent. Vannak, akik most kaptak végre emberségesebb lakást. Van, akit betegségből gyógyított meg Isten. Van, akit veszedelemből, talán életveszélyből mentett ki. Vannak, akik nagyon hálásak, mert eredményes volt a munkájuk, mert elkezdhatték vagy befejezheték tanulmányaikat. És vannak közöttünk olyanok, akik ebben az évben ismerték meg Isten szeretetét, kapták tőle a hit ajándékát, és lettek Jézus Krisztus boldog tanítványai, aki megszabadította őket sok-sok bűntől, szenvedélytől és a kárhozattól.

Nem tudjuk felsorolni azt a sok jót, amit Istentől kaptunk az idén. De szánjunk ma este még időt bőven arra, hogy mégiscsak megpróbáljuk számba venni, hogy engedjük, hogy Isten eszükbe juttassa mindazt, amit Ő cselekedett körülöttünk, bennünk, velünk, általunk ebben az évben. Hiszen Isten igéjének világos parancsa ez, és nekünk nagy szükségünk van arra, hogy neki hálát adjunk: „Áldjad én lelkem az Urat, és el ne felejtse, mennyi jót tett teveled!” (Zsolt 103,2).

A hívó ember számadásának másik jellemzője a bűnbánat. Minél inkább látjuk Isten kegyelmes és nagy tetteit, meg nem érdemelt ajándékait, amikkel elhalmozott az idén is, annál inkább eszünkbe jutnak ellene és egymás ellen elkövetett vétkeink. Milyen sok mulasztás terhel bennünket, amiket nagyrészt már nem is lehet soha többé pótolni! Hányszor bántottuk meg Őt engedetlenségünkkel, hitetlenségünkkel, és milyen jó, hogy ezek közül a bűnök közül igen sokra nem kell már emlékeznünk, hiszen, ha útközben megvallottuk Istennek, és boldog örömmel elfogadtuk az Ő bocsánatát, feloldozását, felmentését, amit Jézus Krisztus golgotai kereszthaláláért adott nekünk, akkor azokra a bűnökre Ő már nem emlékezik... Megígérte, hogy a megbánt és megbocsátott bűneinkről soha többé meg nem emlékezik, és azokra nekünk sem kell és szabad emlékeznünk. Ha mégis vádolnának, újra és újra hálát adhatunk, hogy teljes bocsánatot kaptunk, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztított minket minden bűntől. Amit azonban még nem nevezünk a nevére, amit tudatosan elrejtettünk, talán sikerült annyira, hogy már mi sem emlékezzünk, csak valami békétlenség jelzi olykor, hogy lapulnak ilyen bűnök a szívünk mélyén, azokat szabad még ma este világosságra hoznunk.

Boldog ember az, aki a bűntudatát nem borba vagy más mámorba akarja fojtani, és nem tudálékos elméletek mögé rejti, hanem kilép vele a világosságra, és elmondja annak, aki egyedül tud felmentést, szabadítást, szabadulást, bocsánatot adni: Istennek. A hálaadás mellett tehát a bűnbánat jelzi, hogy hívó ember próbál számot adni az elmúlt időszokról.

Van azonban még valami — és erről szeretnék ma este részletesen szólni —, ami a hálaadásunk és a bűnbánatunk mellett a legtöbbünknek ott van ma este a szívében. Ezek bizonyos kérdések: a nyitottan maradt kérdések. Azok a kérdéseink, amikre ebben az esztendőben nem kaptunk választ, vagy olyan igazságok, gondolatok, amik éppen az idén lettek kérdésessé, és a kérdések mögül feltörő kételyek, a kételyeket követő keserűség, ami így év végére leülepszik az ember szívében, és mint a lábas al-

ján odaégett étel, elrontja az egésznek az ízét. Nagyon sokunkban vannak ilyen kérdések, hiszen az idén sem sikerült minden, pedig sikerülhetett volna. Hiszen még mindig sok mindent nem kaptunk meg Istentől, amire pedig nagyon vágyunk, és amit mások körülöttünk megkaptak. Mi miért nem kaptuk meg, és meddig kell még várni rá?

Ebben az évben is kaptunk mindnyájan sebeket. Lehet, hogy begyógyultak, de a forradás valamilyen formában ott van. Érték sérelmek, veszteségek, talán gyászban járunk, sok megaláztatáson kellett keresztülmenni, pedig úgy éreztük, nem érdemeljük meg, s szívünkben a kérdés méltán szólalhat meg ma este, ha visszatekinünk az elmúlt évre: meddig? Egy év megint eltelt, meddig kell még várnom arra, vagy erre? Egy éven megint túl vagyunk, meddig csinálhatnak velem a többiek azt, amit akarnak, meddig kell még túrnöm? Egy éven át megint imádkoztam, meddig nem válaszol Isten az imádságaimra, és meddig tartja még rajtam ítélő kezét?

Az elmúlt hetek során feltűnően sokat hallottam ezt a kérdést: Meddig? — Egy esztendő megint eltelt — mondta egy ismerősöm —, most már nyolc éve várunk arra, hogy gyerekünk szülessen. Meddig várat még Isten? — Lassan harminc éves leszek, meddig várjak arra a hozzám illő segítőtársra, akiről maga beszélt egyszer nekem a Bibliából? — A balesetem óta itt fekszem tehetetlenül az ágyon, innen nézem, hogy a családom ügyetlenkedik és kínlódik körülöttem. Meddig nézi ezt Isten? — kérdezte egy fiatalasszony, akinek több gyermeke van. Meddig? — sokaknak a szívében megszólal ez a kérdés.

Én most már megtaláltam az Úr Jézust, és benne az életem értelmét, boldogságát, de meddig kell várnom arra, hogy a családom tagjai is átéljék ezt a változást? — kérdezte valaki úgy, hogy az egyik szeme nevetett a boldogságtól, a másik meg sírt az aggodalomtól. — Ebben az évben is adott Isten erőt, hogy túrjak, de meddig kell még túrnöm a részeges férjem randalírozását? — Annyira kész vagyok arra, hogy Jézus előtt megjelenjek, bizonyos vagyok abban, hogy nekem Ő az élet, és a meghalás nyereség. Meddig kell még várnom arra, hogy megszabaduljak ettől az ágytól, és Őhöz menjek? — kérdezte egy nagyon idős, súlyos beteg testvérünk, amikor karácsonykor úrvacsorát vittem neki a kórházba. — Most már hatan vagyunk, láthatja — meddig kell még ebben a lyukban kínlódnunk, amíg emberséges lakáshoz jutunk? — Meddig?

Nem tudom, van-e valaki közöttünk, akinek a szívében nem rezdültek meg hurok, amikor a Szentírásból olvastuk, és néhány elhangzott kérdést idéztem: Meddig?

Mit kell tennünk ezekkel a kérdésekkel? Illik a hívó embernek ilyeneket kérdezni? Vajon nem az-e a helyesebb, ha úgy tesz, mintha nem terhelnék meg ilyen kérdések? Egész biztos, hogy nem. A Szentírás ezt mindig képmutatásnak ítéli, ha valaki úgy tesz, mintha... Akkor mi a feladat? Az, hogy mondjunk is le arról, hogy bizonyos terveink teljesüljenek? Vagy legyünk dühösek, irigyek azokra, akiknek a közvetlen környezetünkben teljesülnek, mi meg várunk még? És meddig? Vagy vegyük végre kezünkbe a dolgok intézését, úgy látszik, Isten elfeledkezett rólunk, vagy talán nincs is? Majd mi megszerezzük — más is meg tudja szerezni.

Isten ígéje ma este Dávidot, Isten kedves emberét állítja elénk, és még inkább Jézus Krisztust, Isten egyszülött Fiát. Az ő példájukon megtanulhatjuk, hogy mi a teendő ilyenkor.

Dávid egyáltalán nem rózsás helyzetben élt akkor, amikor ezt az imádságot elmondta, amit hallottunk. Isten megígérte neki, hogy ő lesz Izrael királya, sőt ténylegesen ő volt már, és mégis hosszú idő óta menekülnie kellett a még uralkodó go-

MEDDIG, URAM?

nosz király, Saul féltékenysége elől. Dávidot az ellenségei nagy kárörömmel gúnyolták: íme, az Isten is elhagyott téged, láthatod, nem teljesíti az ígéretét. Rátelepedett sokszor a magányosság terhe, fáj neki, hogy nemcsak ő szenved amiatt, hanem az egész nép is, és bizony őt is megkísértette a csüggedés és a reményvesztés. Ilyeneket mond Istennek: Uram, hol vagy? És hol vannak a te ígéreteid? Én bízom benned, és vállalom a sorsomat, de meddig? Erre adj most választ. Így hangzik el a 13. zsoltár, amelyikben négyszer egymás után ezt kérdezi az Úrtól: „Uram, meddig?” Végképpen elfeledkezel rólam? Meddig rejted el arcodat tőlem? Meddig hordozok még lelkemben gondokat és bánkódom szívemben naponként? Meddig hatalmaskodik rajtam az én ellenségem?”

Nem kell azt szégyellnie a hívő embernek, ha az ő szívében is megszólalnak a kérdések. Nem kell azt szégyellni, ha ott zakatol benne ez: meddig? Csak tudnia kell, hogy kinek és hogyan mondja el mindezt. Akkor majd kap rá választ, sőt kap megoldást és szabadulást is.

Dávid imádságából három fontos dolgot tanuljunk meg ma este.

1. Az első, hogy ő mindezt közvetlenül Istennek mondta el. Tehát nem magában kesergett a bajok miatt, és nem másoknak vádolta Istent, hogy milyen Isten az, aki így nem tartja meg az ígéreteit, meg ennyit késik annak teljesítése. Nem. Ő a keserűségét is Istennek öntötte ki, és ezekkel a kérdéseivel is Isten elé állt. Neki mondja: meddig? — és így szólítja meg: Uram. Ami azt jelenti, hogy egészen egyértelmű, tisztázott kettőjüknek a kapcsolata: Isten az Úr, és Dávid az Ő szolgája. Ezen semmit nem változtat az sem, hogy Dávid most nehéz helyzetben van, hogy jó idő óta szenved, hogy valami fontosat nem ért, hogy későinek találja azt, hogy Isten az ígéreteit teljesíti, hogy talán még Istennel szemben is támadt a szívében keserűség. És nem változtat azon, hogy Isten Isten, és az ember ember, és hogy a hívő ember Istennek az engedelmes és alázatos szolgája.

Kiderül az imádságból, hogy nem most kezd kiabálni a bajból Istenhez. Ők beszédes viszonyban vannak. Egészen meghitt beszélgetés ez az imádság, régóta ismerik egymást. Állandó párbeszédben él Dávid Istennel. Ebből a párbeszédből él. Azért bírta ki eddig is, mert szüntelen imádkozik, mert mindent vele beszél meg. Hálát is ad neki a jóért. Akkor most kényes vagy kellemetlen kérdéseivel is hozzá jön. A legtermészetesebb módon, a legegyszerűbben, mint a kisgyermek a szüleihez. Kihez mehetne máshoz? Csak ennek van értelme. Azt kell kérdezni, aki tud válaszolni. Egyedül Isten ismeri a választ erre a kérdésre, és őelőtte nem kell szégyellni semmit. Ő ugyanis a szívünkbe lát. Ezzel a bizalommal jön a hívő ember mindig Istenhez.

Dávid kérdése mögött egy pillanatra sincs az, hogy hátha Isten nincs. Azért jön hozzá, mert bizonyos abban, hogy létezik. Azért kérdezi Őt, mert bizonyos abban, hogy válaszolni fog, csak most elrejtőzött Isten. „Meddig rejted el a te orcádat énelőlem?” Isten van, Isten jelen van, közel van, hallja azt, amit ő mond. A szenvedéseiből nem arra következtet Dávid, hogy hátha nincs is Isten, vagy Isten kegyetlen, hanem arra a felismerésre jut, hogy most szem elől tévesztette. Ezért kéri tőle, hogy világosítsa meg a szemeit: Uram, valami köd borult elém, hályog nőtt a szememen. Jobban szoktalak téged látni. Gyógyíts meg engem! Én kerültem bajba, segíts hát rajtam!

Tehát magának Istennek mondja el ezzel az egyszerű természetességgel és ezzel a bizalommal. Ő még így is, hogy nem látja Istent, tudja, hogy az Ő színe előtt van. A szenvedéseiben sem Isten háta mögött van, hanem előtte, és beszél hozzá.

Milyen messze vagyunk mi sokszor ettől az igazi hittől, és az abból következő magatartástól! Hányszor lehet hallani, hogy még hívő emberek is felháborodnak,

amikor Isten valamilyen próbával sújtja őket, vagy amikor késik a szabadítás. Hányszor lehet hallani ilyen Isten-káromló mondatokat: milyen Isten az, aki ezt megengedheti? Meg hol van, és van-e egyáltalán, aki ilyet megengedhet? (Észre sem vesszük, milyen nevetséges ellentmondásba kerülünk magunk is, hogy ezt kérdezzük: van-e, aki ezt megengedi?)

Dávid nem ilyen kérdéseket tett fel. Ő egyszerűen elmondja Istennek a kérdéseit, ami benne van, arra akar választ kapni tőle. Azok mögött a kérdések mögött, amiket fölháborodottan mi szoktunk mondani, igen sokszor az van, hogy feltételezzük: Isten hibázott, tévedett, és hogy azt gondoljuk: nekünk van igazunk vele szemben. Hiszen mi nem ezt érdemelnénk. Ezt érdemlem én Istentől? Nem sokkal többet, jobbat érdemelnék? Nem igazságos Isten, vagy nem ismeri a tényeket, vagy nem ismer engem, aki ennél sokkal többet és jobbat érdemelnék... Ez árulja el, hogy aki így gondolkodik és így beszél, mennyire nem ismeri Istent, és nem bízik benne.

Ez tehát az első, ami a mai igéből kiderül: hívó ember minden keserűségét, kérdését, gondját, kételyét is magának Istennek mondja el. Jób is Istennel beszélte meg a dolgait, kapott is választ az imádságára.

2. A másik, amit megtanulhatunk Dávid imádságából, hogy azzal a békességgel és bizalommal mondja el mindezt, hogy Isten jó, Isten őt szereti, ő bizonyosan továbbra is számíthat Istenre. Nincs Dávidban gyanakvás, hogy mit akarhat Isten. Eszébe sem jut, hogy Isten esetleg ártani akar neki. Meg sem fordul a fejében, hogy Isten esetleg nem mondott igazat, vagy hogy nincs hatalma beteljesíteni, amit ígért. Nem. Kérdez, kezd fogyni a türelme, és bevallja, hogy egyre nehezebb a teher, és jó lenne, ha nem késne tovább az ígéret teljesedése, de ő nem szemben áll Istennel, hanem ott van az Isten lábainál. Egy táborba tartoznak: hite összeköti Istennel. Az Istennel kibékült ember imádsága ez.

Sokszor mond az Istennel kibékült ember is furcsákat, talán udvariatlanul is beszél Istennel. Jób is mondott csúnyákat: ha ilyen sorsot szántál nekem, miért születtem a világra? De ezt is Istennek mondja el, és azzal a várakozással, hogy Isten felelni fog az imádságra, ez bizonyos. És hogy bölcs az Ő végezése, ha áld, ha sújt a karja, e felől egy pillanatig sincs kétsége Dávidnak.

Az Istennel megbékélt ember tud csak jól kérdezni, helyesen imádkozni, és az ilyen ember fog választ kapni a kérdéseire.

Mennyivel többet tudunk mi már, mint Dávid erről, hogyan békülhet meg az ember Istennel! Mennyivel előnyösebb a mi helyzetünk, hiszen Jézus Krisztus mindannyiunk helyett megbékéltette velünk az Istent. Mi már tudjuk a Szentírásból, hogy „azáltal lett nyilvánvalóvá Isten szeretete bennünk, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte a világra, hogy éljünk általa.” (1Jn 4,9). És mi már tudjuk, amit Pál ír a római levélben, hogy „Isten a mihozzánk való szeretetét abban mutatta meg, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.” (Róm 5,8). Aki ezt megérti, az békül meg Istennel, mert Ő megbékélt veletek. Addig nem tudtok imádkozni. Mondhatok imaszerű mondatokat, de nem lesz imádság, amíg a szívetekben ellenségeskedés, dacolás, vád, szemrehányás van Istennel szemben.

Amíg szemben álltok vele, hogyan gondoljátok, hogy a családjához tartoznátok? Tegyétek le a fegyvert: a gyanakvást, a bizalmatlanságot. Ne sértegetsetek Őt azzal, hogy kegyetlen, hogy nem jó, amikor a szívét adta értetek. És az Ő irántunk való szerelmét abban mutatta meg, hogy Krisztus érettünk meghalt. Nem abban mutatja meg Isten az Ő szerelmét, hogy semmi kellemetlenség nem ér minket. Ilyen ígéret nincs a Bibliában! Hanem abban mutatja meg, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte,

hogy éljünk általa. Aki ezt megérti, hiszi, elfogadja, az bizonyos lesz abban, hogy Isten szeret. Akkor is, ha próbál? Akkor is! Imádkozni igazán az tud, aki erre a felismerésre eljut. Enélkül mindig bizalmatlanok maradunk Istennel szemben. És a bizalmatlanság hitelenség, és hitetlenül nem lehet imádkozni.

Aki ezt felismeri, hogy mit tett Isten értem, hogy elém jött, hogy megelőzött, hogy előlegezi a szeretetét, hogy minden készen van nála, amire szükségem van, annak ezek után magától értetődő lesz, hogy én semmi jót nem érdelek Istentől. Micsoda ostobaság, amikor azt mondtam: ezt érdelem én? A halált érdekelném, ha az érdemeim szerint bána velem Isten, a halálos ítélet jár nekem, semmi más! Amikor erre a világhosszra eljut valaki, akkor lesz képessé arra, hogy kinyújtsa a kezét, és elfogadja Isten ajándékait. Az ilyen ember kezében még a próbatétel is ajándékká és áldássá válik.

Ezért mondja Dávid az imádsága végén: „Én a te kegyelmedben bízom”, miközben kérdezi négyszer is: meddig? Ez nem lázadás, ez nem Isten vádolása. Kérdés, amire választ vár. De közben megvallja: én a te kegyelmedben bízom.

3. A harmadik, ami gyönyörű tulajdonsága ennek az imádságnak — minden hívő ember magatartásának — az, hogy egészen bizonyos a szabadításban. Azt mondja: „Örül az én szívem a te segítségednek. Hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem!” Hát hol van a segítség? Sehol semmi! Még mindig Saul üldözi, és semmi nem teljesült az ígéretekéből. Hogyan örülhet az én szívem már most Isten segítségének, amikor az még nincs is meg? Hát hogyan lenne meg! A szabadítás, a segítség már készen van. Mi még nem látjuk, de Istennél már készen van.

A Korinthusi levélben van ez a mondat: „Isten senkit sem próbál feljebb, mint ahogy elszenvedheti, sőt a próbatétellel együtt a kimenekedést is megadja, hogy elszenvedhessük.” (1Kor 10,13). Amikor rámszakad a próba, már készen van a kimenekedés. Csak ki kell várni. Éppen a várakozás közben támad az ember szívében az a kérdés: meddig? Nem a szabadítás kérdéses, csak az, hogy meddig kell még várni. Ezzel a bizalommal Istenhez fordul, aki igazán Őbenne hisz. Az ilyen ember érti meg azt, amit Jeremiás ír: „Jó várni, és megadással lenni az Úr szabadításáig.” (JSir 3,26) E nélkül a hit nélkül gyötrelmes várni. Ezzel a bizonyossággal jó várni.

Mert meddig is kell várni? Addig, amíg Isten jónak látja. Addig, amíg nekem erre szükségem van, hogy a présben legyek. Addig, amíg javamra szolgál a próbatétel. Addig, amíg kiég a salak, és a tiszta, megtisztított ezüstben felragyog a Mester arca. Addig, amíg Isten dicsősége meglátszik a mi nyomorult életünkön. Addig, amíg eljut az ember oda, hogy Isten a legfőbb jó. Ő a legnagyobb gazdagság, és ha semmit nem kapnék meg abból, amire vágyik a szívem, akkor is gazdag, boldog és elégedett leszek. Ez az, amikor valaki egyedül maradván is elégedett, kiegyensúlyozott és boldog tud lenni, amikor a betegágyon is tudja dicsőíteni Istent, mert egészen közel került Istenhez, akire most már egészen rábízta magát.

Itt jut el az ember oda, amit a hitetlenek nem értenek, hogy tulajdonképpen mindegy, hogy meddig. Nem ez a legfontosabb kérdés. Az addig lesz, ameddig Ő jónak látja, és Ő eddig mindent nagyon jól intézett. Nyugodtan rábízhatom magamat most ebben az esetben is. Nem az a fontos, hogy meddig. Az a fontos, hogy az öv vagyok, hogy Ő szeret, és Őbenne mindent megtaláltam. Amikor ide eljut valaki úgy, hogy közben a gondok még ott vannak a szívében, még nem tudja, hogy meddig, mert az ellensége a sarkában van..., de ide eljutott, — akkor szoktak történni a csodák. Mert ezek után bármi jó megtörténhet az ember életében. Ezek után megtörténhet ez:

„Akkor – magától – megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára...
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.
Ez a magától: ez a kegyelem.

(Reményik Sándor: Kegyelem)

Ezek után megtörténhet az, hogy semmi nem változik, maradnak a terhek, de boldog lesz az ember. Ezek után bármi megtörténhet. Nem erre a kérdésre kell tehát feltétlenül választ kapnunk: meddig, hanem az a célja minden ilyen szorongatásnak, hogy ha magunktól nem megyünk, így szorítva menjünk egészen közel a mi Atyánkhoz, és onnan közélről ismerjük fel Őt, hogy Ő maga valóban a szeretet.

Ha tehát összegezni akarjuk az év eseményeit, feltétlenül szükséges, hogy hálaadással kezdjük, nagyon fontos, hogy bűnbánattal folytassuk, és Isten ma arra biztat, hogy mondjuk ki neki nyugodtan a kérdéseinket is. Akármilyen illetlen, udvariatlan, kényes kérdés van bennünk, Őt kérdezzük. Ki más válaszolhat szeretetben és érdemben, mint Ő? De ne ellenséggként kérdezzük, hanem előbb béküljünk meg vele – és ha még nem tudunk így imádkozni, akkor nekünk Jézus Krisztusra, az Ő bűnbocsánatára van mindenekelőtt szükségünk. Azután bizonyosak leszünk abban, hogy már készen van nála a megoldás és a szabadítás.

Olyan nagy különbség az, ami Dávid imádságának az elejéből és a végéből kitűnik. Az elején ott dörömbölnek ezek a kérdések: meddig, meddig, meddig? Ellen-ség a sarkamban, kudarc, eltűntél, Uram, hol vagy? Az utolsó mondat meg így hangzik: „Mert én a te kegyelmedben bízom, örüljön hát szívem a te segítségednek” – amiből még nem érez semmit, de már örül a szíve – „és hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem.”

A hit számára már most tény az, ami még csak ígéretként érkezett meg a fülhöz. Istennél készen van a szabadítás.

Ma este azonban Isten is kérdez tőlünk valamit. Felszabadított arra, hogy kérdezzük Őt bátran, de ma este azért Ő is megkérdezi tőlünk: meddig?

Egyszer Jézus Krisztushoz vitte egy apa a gyermekét, és ezt mondta: nem téged akartalak zavarni, a tanítványaidnál próbálkoztam, de azok nem tudtak segíteni. Akkor Jézus olyan mély keserőséggel felsóhajtott: „Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még közöttetek? Meddig túrlek még titeket?” (Mt 17,17). Szabad nekünk is megkérdeznünk tőle: meddig. De ennek az évnek az utolsó estéjén nagy szeretettel Ő is megkérdezi: meddig várjon még arra, hogy komolyan számoljunk vele? Mi-mindent akarunk még elrontani az életünkben önélkül? Meddig nem vesszük még komolyan az Ő igéjét? Meddig akarjuk még fenntartani azt a látszatot, mintha minden rendben lenne az életünkben, mintha vele is rendben lennénk? Meddig bí-zunk még magunkban, és nem egyedül Őbenne? Meddig óhajtjuk még ezt a kettőséget ápolni, ami sok vallásos ember szilveszterét is jellemzi: betétként ott van az istentisztelet, egyébként eltelik az éjszaka pontosan úgy, mint a világ fiainál. Meddig óhajtjuk még ezt a kettős életet? És meddig gondoljuk még, hogy éppen mi nem kár-hozunk el, mikor megvetjük Isten kegyelmét? Meddig?

Úgy, ahogy ez az esztendő elmúlt, elmúlik majd az életünk is, és egyszer nem lesz többé lehetőség arra, hogy az Ő kegyelmét, bocsánatát, az új életet, Jézust befogadjuk, elfogadjuk. Ezért kérdezi ma este: meddig? Meddig akarunk még várni ez-

MEDDIG, URAM?

zel? Ha Ő ma kínálja, akkor nyilvánvaló, hogy ma kell elfogadni. Úgy, ahogy ez a kedves ébredési ének mondja:

Siessetek, hamar lejár,
Kegyelme már régóta vár.
Ma még lehet, ma még szabad:
Borulj le a kereszt alatt!

Elszáll a perc, az életed.
Ma, még ha jössz, elérheted.
Ne késs tovább, ne várj tovább,
Ma kérd Atyád bocsánatát!

Ha elkésel, mi lesz veled?
Ki menti meg az életed?
Lezárul a kegyelmi út,
S lelked örök halálra jut.

(Füle Lajos)

Ezért kérdezi Isten ma este tőlünk: meddig? „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket!”

Imádkozzunk!

Istenünk, köszönjük türelmedet, köszönjük, hogy azért vársz, hogy minél többeken könyörülhess. Köszönjük, hogy türelmesen végighallgattad sok ostoba fecsegésünket ebben az évben is, amikor téged vádoltunk, és magunkat mentgettük. Amikor téged gyaláztunk, és mi dicsekedtünk. Amikor azt mertük állítani, hogy igazunk van veled szemben, mert mi nem érdemeltünk volna annyi rosszat, hanem csupa jót. Tudatlanságból, vakságból cselekedtünk. Isten, légy irgalmas nekünk, bűnösöknek!

Köszönjük, hogy kedvesen bátorítasz arra, hogy neked minden kérdésünket elmondhatjuk, és hozzád egészen őszinték lehetünk. Elsírhatjuk bánatunkat, elpanaszolhatjuk, ki tudja, hányadszor, vagy talán életünkben először igazán hittel mindazt, ami fáj, ami hiányzik, ami miatt igenis irigykedünk másokra, ami miatt keserű a szívünk, ami megrontotta ezt az egész évet, ami ott bujkál a gondolataink mögött mindig, ami elrontja míg az engedelmisségünket is, elveszi az örömünket. Hadd kerüljön ma minden világosságra.

Köszönjük, hogy kérdezhetünk, és téged kérdezhetünk. Köszönjük, hogy nálad már kész a segítség és a szabadítás.

Megvalljuk, hogy mi a te kegyelmedben bízunk. Örvendezzen hát a mi szívünk is azon, hogy te segítettél, és adjon hálát a mi lelkünk szabadításodért. Köszönjük a nagy szabadítást, amit Jézusban adtál. Köszönjük, hogy benne, általa megismerhetjük, hogy milyen nagy a te szereteted irántunk. Szeretnénk azt megismerni még jobban. Igazán, egészen talán soha nem fogjuk tudni megismerni, de hadd lássuk meg, hogy te magad vagy a szeretet — ha áld, ha sújt kezed. És könyörgünk, hogy mi is tudjunk téged igazán szeretni, s hadd tapasztalhassuk meg boldogan, mindaddig, amíg időt adsz ezen a földön, hogy azoknak, akik téged szeretnek, minden a javukat munkálja.

Kérünk, taníts most őszintén kérdezni, és a te kérdésedre őszintén válaszolni ebben a csendben.

Ámen.